

Soul Riders

Eerste trilogie

Het eiland van de paarden

De legende ontwaakt

De duisternis valt

Tweede trilogie

Verraad op Jorvik

De gevangene van Pandoria

Verhalenbundels

Vier magische verhalen

Magische verhalen over de stallen van Jorvik

*Star
Stable*

Soul Riders

De gevangene van Pandoria

TWEEDE TRILOGIE – DEEL 2

Helena Dahlgren

Vertaling en bewerking: Gertrud Jetten

kluitman

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 283/W112201

Bisac JUV002130 / JUV037000

© MMXXII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXII Star Stable Entertainment AB

Licensed by Star Stable Entertainment AB

All rights reserved

Tekst: Helena Dahlgren

Omslagillustratie: Marie Beschorner

First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden

Published in the Dutch language by arrangement with Ferly

Oorspronkelijke titel: *Soul Riders: The Prisoner of Pandoria*

Nederlandse vertaling en bewerking: Gertrud Jetten

© Motto: Astrid Lindgren, *Het tweelingzusje*,

uit *Sprookjes onder de kersenboom*, Uitgeverij Ploegsma 2015,

vertaling door Rita Törnqvist-Verschuur

© Citaat *Hamlet*, p. 115: Hamlet, William Shakespeare,

Athenaeum – Polak & Van Gennep 2013, vertaling door Peter Verstegen

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie

in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

kluitman.nl

*Op dat ogenblik kneep Rosali me heel hard
in mijn armen en zei: 'Luister eens, Zusje,
ik moet je iets vertellen.'
Ik voelde een steek in mijn hart toen ze dat zei.
'Nee, doe het maar liever niet. Ik wil het niet weten.'*

Astrid Lindgren, *Het tweelingzusje*

Het verloren zusterschap

Ik herinner het me als de dag van gisteren. Toch voelt het alsof het iemand anders overkwam, in een andere tijd, lang geleden. Hoe kan iets tegelijkertijd zo dichtbij en zo ver weg zijn?

Ik ga meestal terug naar een bepaalde avond. Onze laatste avond, ook al wisten we dat toen natuurlijk niet. Zelfs nu, zo lang geleden, zie ik het haarscherp voor me. Het is bijna alsof ik naar een film zit te kijken, een film over ons.

Aan het begin van de avond maken vier jonge vrouwen zich klaar om te gaan paardrijden. Het is eind oktober en de geur van honderden houtvuren vermengt zich met de geur van zoetheid, paarden en iets anders, iets wat moeilijker te identificeren is. Kan het verwachting zijn? Het is warm buiten, te warm voor Halloween, te warm voor Jorvik. Ten minste een van de ruiters droomde de afgelopen nacht van glad, zwart ijs. Ze kreeg kippenvet op haar armen door een plotselinge windvlaag, zo'n windvlaag die ze tot in haar botten voelde. Maar natuurlijk zei

ze dat niet tegen de anderen. Daar zouden ze later vanzelf achter komen... Nu ze haar paard aan het opzadelen is, is de droom ver weg, maar die huiveringwekkende stilte blijft hangen, en zorgt ervoor dat ze op het laatste moment een extra trui aantrekt. Behalve dat is alles normaal.

Of niet?

Toen begon de film. Of eindigde hij daar misschien?

Ik herinner me dat we kletsend en lachend onze paarden opzadelden. Maar Caroline – zij was degene die terugrende om haar trui te pakken – was ongewoon stil. Dat was helemaal niks voor haar. We zouden ons daar later over verbazen, maar toen was het al te laat, veel te laat...

Het was een prachtige nacht, een magische Jorvik-nacht. De duisternis spreidde haar zachte deken uit over de stal en het hele eiland. Iemand vergat haar rugzak en moest terugrennen naar de stal. Ik denk dat het Elizabeth was. We singelden aan en gooiden vesten over onze schouders. Terwijl wij opstapten, stonden de paarden doodstil. Misschien hadden zelfs zij door dat deze nacht anders was dan andere nachten...

Toen we eindelijk vertrokken, was het al bijna donker. Sigry reed voorop, toen ik, dan Elizabeth en daarna Caroline. Ik kan me herinneren dat we zo dicht bij elkaar reden dat we bijna op elkaar botsten toen we plotseling moesten bukken voor een tak die Herman vergeten was te snoeien. De lucht was vreemd warm toen de tak tegen

me aan sloeg. Mijn ogen ontmoetten die van Elizabeth. Wat zag ze er gelukkig uit! Mijn beste vriendin, mijn zonzuster. Ik mis haar vreselijk.

'Als het aan hen lag, zouden ze het halve eiland afbranden,' zei Herman altijd lachend. En dan zou hij tegen Sigry en Caroline zeggen dat ze ons in de gaten moesten houden. Als antwoord rolden ze met hun ogen. Altijd.

Maar misschien zat er wel iets in. Hoelang kan een vuur branden zonder alles te verslinden wat het tegenkomt?

Wij stonden in brand. We waren onsterfelijk. We zouden altijd bij elkaar blijven. Als je jong bent, is elke vriendschap een kwestie van leven en dood. Als je ook nog een Soul Rider bent, maakt dat het nog intenser, nog belangrijker. Al het andere is niet meer interessant... maar dat hoeft ik jullie niet te vertellen. Jullie weten dit al, toch?

Ik kan me herinneren dat ik woe-hoe-hoe schreeuwde, toen we in galop gingen. Achter het laatste eiland werd het pad smaller en liep naar het bos. Al snel zouden we één zijn met de duisternis. Het was ergens tussen schemering en volledige duisternis dat Elizabeth en ik ons omdraaiden naar Caroline die achteraan reed. Er was iets vreemds met haar, die avond. Ze was zo stil, leek zo ver weg. Toen ze probeerde te glimlachen zag het er heel onecht uit. Ik zag een paar keer haar hand trillen tegen Caspers zwarte manen. Elke keer stond ik op het punt om haar te vragen of ze in orde was, maar ik deed het niet. Ik liet haar met rust omdat ik onze plannen niet wilde

veranderen. Ik vind het nog steeds moeilijk om mezelf te vergeven omdat ik denk – wéét – dat alles anders had kunnen zijn als ik iets gezegd had.

In plaats daarvan houd ik al jaren mijn mond.

Maar vanaf nu niet meer. Nooit meer.

Ik vroeg me af wat Caroline dacht. Wilde ze omdraaien om te zeggen dat het allemaal een vergissing was?

Ze deed het niet. Ze reed verder, helemaal naar de kliffen. Dat was het moment waarop we ons realiseerden hoe koud het was en hoe glad de rotsen waren onder de paardenhoeven.

Vier meiden maakten een buitenrit. Maar slechts drie van hen kwamen weer thuis.

De blonde vrouw pauzeerde even en keek uit het halfopen raam. Verbeelde ze het zich of bewoog er iets in de tuin? Iemand? Zou het Anne zijn? Haar hart begon sneller te kloppen en ze haastte zich naar het raam. Ze hield haar adem in en luisterde... Maar er was niets, alleen stilte.

Misschien was het alleen de wind. Ze schudde haar hoofd en ging weer aan tafel zitten. Toen zette ze haar telefoon weer op opnemen. Het werd steeds moeilijker om verstaanbaar te praten...

Kun je leren van de geschiedenis? Kunnen oude fouten nieuwe voorkomen? In de diepste schaduwen van de geschiedenis van Jorvik, tussen zijn mythen en legenden, vind je het verhaal van het verloren zusterschap. Maar wat gebeurde er eigenlijk? Wat ging er fout? Wat

hebben we gemist? Soms lig ik nog steeds wakker en vraag het me af. Ik heb alle vragen en mysteries heel lang genegeerd. Gedaan of ze er niet waren. Ze verstopt in een keurig doosje en het deksel vele, vele jaren gesloten. Nu moet mijn dochter daarvoor de prijs betalen.

Mijn naam is Eva von Blyssen en dit is het verhaal over wat er gebeurde in oktober 1995 toen onze vriendin en Soul Rider-zus Caroline verdween. Misschien kan dit verhaal je helpen om mijn dochter te vinden, mijn Anne. Ik hoop het.

Met een zucht zette ze de recorder uit. Toen koos ze zonder te aarzelen een nummer. Ze had het de afgelopen 24 uur zo vaak gebeld dat ze de tel kwijt was. Net zoals eerst ging het meteen naar de voicemail. Toen ze de stem hoorde, snakte ze even naar adem, want die stem was zo vertrouwd dat het net was alsof ze zichzelf hoorde praten.

Hoi, dit is Anne. Ik weet zeker dat jij mijn moeder bent, aangezien niemand anders mij belt. Ik bedoel, niemand belt meer! Echt. Leer appen, mam! Maar als je je afvraagt wanneer ik thuiskom, is het antwoord: snel, heel snel. Zo snel, dat je me niet eens zult missen. Ik beloof het. Oké, doe, ik hou van je.

Eva verbrak de verbinding, stond op en liep de tuin in. Het begon langzaam dag te worden. Zonder haar nachtpon uit te doen dook ze in het grote zwembad en zwom met een paar krachtige slagen. Pas toen – toen de wereld

onduidelijk werd en versluierd door bubbels, en niet meer was dan een flauwe echo ver boven het oppervlak van het turquoise water – liet ze haar tranen de vrije loop.

Pandoria

Anne droomde over enorme roze kristallen, harder dan het ijs op het meer waar ze als kind 's winters had geschaatst.

Ze lieten alles sprankelen, glanzen, ronddraaien. Ze lag helemaal stil, verblind door de kristallen. Ze had het idee opgegeven dat deze wereld niet meer om haar heen zou draaien. Deze wereld die even afgrijselijk als vertrouwd was. Aan de andere kant van de kristallen zag ze water en kronkelende planten. Iets verderop riep iemand haar naam.

Anne! Wij zijn nog maar met z'n tweeën. Wees niet bang. Ik ben net zoals jij.

Zou ze die stem moeten herkennen? Had ze die eerder gehoord? Pas nog? Iets in die stem, misschien de toon, of een herinnering die ze had onderdrukt toen de stem weer verder sprak, maakte haar misselijk. Ze begon te snikken en rolde zich op. Ze voelde zich verdoofd... Deze wereld was vol met vlijmscherpe, roze randen, maar dit was haar wereld niet. Ze zou hier niet moeten zijn. Niet alleen,

zonder haar paard Concorde en haar vriendinnen. En toch was ze hier, in elk geval totdat ze weer wakker werd. O, wat zou ze graag wakker willen worden...

Op dat moment was het net alsof iemand haar een klap in haar gezicht gaf. Ze realiseerde zich dat ze niet droomde. De kristallen hadden haar ingekapseld, gevangengenomen. Ze zat vast en wist niet hoe ze moest ontsnappen.

En de enigen die haar konden helpen waren ver, ver weg. De stem fluisterde weer naar haar, donker en raspand.

En Concorde dan, Anne? Ben je hem alweer vergeten? Concorde is dood en hij komt nooit meer terug...

Kreunend zakte Anne in elkaar, dieper en dieper in haar roze gevangenis. Ze werd omhuld door kristallen. Het wezen werd stil en stond naar haar te kijken. Een vage glimlach speelde om haar gekartelde, halfopen mondhoeken. Heel even was het net alsof haar hele verwoeste, gehavende gezicht oplichtte. Achter alle verwoesting kon je de persoon zien die ze ooit geweest was.

Precies als jij, ik ben precies als jij.

Het wezen dat ooit Caroline was geweest, bleef naar Anne staan kijken. Toen begon het weer te spreken met die hese, nauwelijks menselijke stem. Die drong door in Annes gedachten en liet alles verdwijnen. Ze had het gevoel dat ze bleef vallen. De kristallen belemmerden haar zicht.

Dat is goed, vertelde de stem haar. Hoe sneller je accepteert wat er gebeurd is, hoe beter het is. Bij mij duurde het veel te lang...

Ook al ben je verblind door tranen, dan nog kun je paardrijden. Al voelt je lichaam verdoofd, alsof het bedekt is met cement. Je kunt flink doorgalopperen, racend over de weilanden en over smalle, kronkelende paden, ook al heb je geen idee waar je naartoe gaat. Elke galopsprong wordt gewoon een andere stap in een zware, zwarte onzekerheid. En toch ga je door. Stoppen is geen optie. Niet voor een Soul Rider, dacht Lisa, terwijl ze haar benen tegen Starshines buik drukte. Starshine galoppeerde nog sneller, ook al voelde het al alsof ze vlogen. De wind was koud en de lucht boven de enorme sparren was saai grijs. De nazomer was net begonnen en alle vier de Soul Riders waren weer terug op Jorvik. Alles was anders – niets zou ooit nog hetzelfde zijn.

Lisa veegde met haar handen over haar natte wangen. Ze realiseerde zich dat ze de hele nacht en de hele ochtend had gehuild. Ze had gehuild sinds Concorde in elkaar gestort was op het erf bij de stal en zijn ogen had gesloten om ze nooit meer open te doen.

Concorde is dood. Ze herhaalde deze woorden in zichzelf.

Misschien voelde het echter als ze ze hardop uit zou durven spreken. Maar het klonk helemaal fout. Het leek alsof de woorden niet bij elkaar pasten. Toch wist ze dat ze waar waren. En op het moment dat ze ze fluisterde, kreunde Starshine gekweld.

‘Ik weet het, vriendje,’ zei ze en ze legde haar trillende hand tegen zijn witte vacht. ‘Ik weet het, ik mis hem ook.’

Ze slikte. Ondanks alles voelde de koelte van het bos prettig aan op haar oververhitte gezicht. Voor haar reden Linda en Alex. Ze reden razendsnel, vastberaden en keken niet om zich heen. Terwijl de bossen overgingen in bergen, steile hellingen met nauwe, kronkelende paden die uiteindelijk naar Valedale leidden, voelde ze hoe het ondenkbare een deel van haar werd, precies rond haar hart.

Concorde was er niet meer. En Anne was er niet bij geweest om haar geliefde paard vast te houden terwijl hij zijn laatste adem uitblies. Ze zat gevangen in Pandoria. Dat deed nog het meeste pijn: dat Anne er niet bij had kunnen zijn.

Lisa hoorde hoe Linda naar hen riep. Haar stem klonk ijl in de harde wind, dus het duurde een tijdje voor ze doorhad wat haar vriendin zei. Alex en Tin-Can waren plotse-ling gestopt. Alex’ lichtbruine ogen waren bijna zwart. Lisa kon de boosheid die rondom Alex in de lucht hing, voelen als een soort elektriciteit. Ze zou willen dat zij diezelfde boosheid kon voelen. Dat die haar over kon nemen. Dat zou misschien wel troostvol zijn... In plaats daarvan was ze helemaal leeg gehuild en in shock. Ze had moeite om te begrijpen wat haar vriendinnen zeiden. Starshine

was gestopt toen de andere paarden stilstonden. Lisa keek achterom. Toen begreep ze wat Linda en Alex zeiden, waarom ze zo overstuur waren.

Mina was weg. Ze reed niet meer achter Lisa.

Mina, die hen had verraden op een manier waarvan ze nauwelijks konden geloven dat het mogelijk was. Mina was de laatste die Anne gezien had... En nu hadden ze haar hulp nodig, ook al was ze de laatste persoon aan wie ze op dit moment behoefte hadden.

‘Je had haar in de gaten moeten houden, Lisa,’ beet Alex haar toe. ‘Waarom heb je de andere kant op gekeken? Hoe kon je dat doen?’

Lisa voelde een steek in haar borst. Ja, hoe kon ze? Maar voordat ze iets kon zeggen, kwam Linda haar te hulp.

‘Ik denk niet dat het eerlijk is om Lisa overal de schuld van te geven, Alex. We hadden allemaal op Mina moeten letten.’ Linda aaide Meteor over zijn hals en zuchtte. ‘Eerlijk gezegd had ik niet gedacht dat ze ervandoor zou gaan. Ze had beloofd ons te helpen.’

‘We hadden beter moeten weten,’ zei Alex wrang. ‘Niets van wat ze zei was waar, dus waarom zou ze nu opeens wel de waarheid spreken?’

‘Alex heeft gelijk,’ merkte Lisa op. ‘Ze heeft ons telkens weer voor de gek gehouden. We hadden moeten weten dat ze niet te vertrouwen is. En inderdaad, ik had beter op moeten letten, zodat ze niet kon ontsnappen. Maar ik wil het niet meer over Mina hebben. We doen dit voor Anne.’

Ze keek van Linda naar Alex en zag de donkere kringen onder hun opgezwollen, rode ogen. Het was net alsof ze

naar zichzelf in de spiegel keek: ze waren alle drie even uitgeput en verdrietig. Plotseling hoorde ze haar maag rommelen, en ergens voelde ze zich tekortschieten. Hoe kon haar lichaam ook maar denken aan eten terwijl Anne verdwenen was? Maar ze wist dat het er niet beter op zou worden als ze niks zouden eten. Integendeel zelfs. In haar zadeltas had ze notenrepen, Hermans zelfgemaakte koekjes, wortels voor de paarden en een aantal flessen water. Ze sloeg voorzichtig een arm om Alex' gespannen schouder.

'Luister, we hebben niet geslapen of gegeten sinds... sinds Concorde. Ik denk dat we hier een tijdje moeten uitrusten en wat eten. Daarna kunnen we naar Valedale rijden, naar de druïden. Zij moeten weten wat er gebeurd is. Ik denk dat zij de enigen zijn die ons op dit moment kunnen helpen.'

Zo veel van wat Lisa zei, voelde bekend voor de anderen. Ze hadden vaker zulke dingen tegen elkaar gezegd tijdens pauzes op open plekken in het bos, terwijl ze een plan verzonnen. Maar nu ontbraken er een paard en een Soul Rider. Anne. Kalme, beetje voorzichtige Anne met haar blonde paardenstaart en irritant goede zit. Anne die – zoals ze nu wisten – hen mee kon nemen naar nieuwe plekken, andere dimensies. Door de zonnecirkel te gebruiken kon ze letterlijk werelden openen. Anne had hen al eerder naar Pandoria gebracht, zelfs al voordat ze haar zonnekracht kon gebruiken. Maar nu zat ze gevangen in die rare roze wereld. Ze moesten een manier vinden

om er te komen zodat ze haar konden redden. En het was dringend. Want de tijd ging anders in Pandoria. Sneller. En met elke minuut die voorbijging, raakte er een stukje van je verloren.

Ze hadden dat zelf meegemaakt toen ze daar waren om tegen Garnok te vechten. Ze hadden gedacht dat ze er nooit meer naartoe hoefden. Dat ze nooit meer naar die rare, kronkelende, roze planten hoefden te kijken. En dat ze er nooit meer mee geconfronteerd zouden worden hoe alles waarvan je dacht dat je het kende, ondersteboven werd gekeerd, verkrumelde en verdween.

'Ik kan niet geloven dat ze vertrok zonder iets tegen ons te zeggen,' zei Linda, en Alex en Lisa begrepen dat ze het niet meer over Mina had. 'We hebben allemaal gezien wat Pandoria de laatste keer met haar deed, hoe vreselijk ze zich voelde. Waarom wilde ze zichzelf dat weer aandoen? Zonder ons?'

'We hadden het door moeten hebben,' zei Alex sip. 'Echt waar. Maar ze trok zich steeds meer terug. Na een tijdje ging het alleen nog maar over Mina. Het is een vreselijk idee dat Mina waarschijnlijk beter weet dan wij wat er de laatste weken in Annes hoofd omging.'

'Dat is inderdaad vreselijk,' beaamde Lisa. Ze rommelde in haar zadeltas op zoek naar het blik koekjes. Ze vond het en verdeelde de koekjes over hen drieën. De meiden aten ze met lange tanden op. Ze hadden er geen zin in, maar ze hadden de energie nodig.

Linda keek omhoog naar de wolken. Was het toeval dat de zon verdwenen was? Meteen riep ze zichzelf een halt